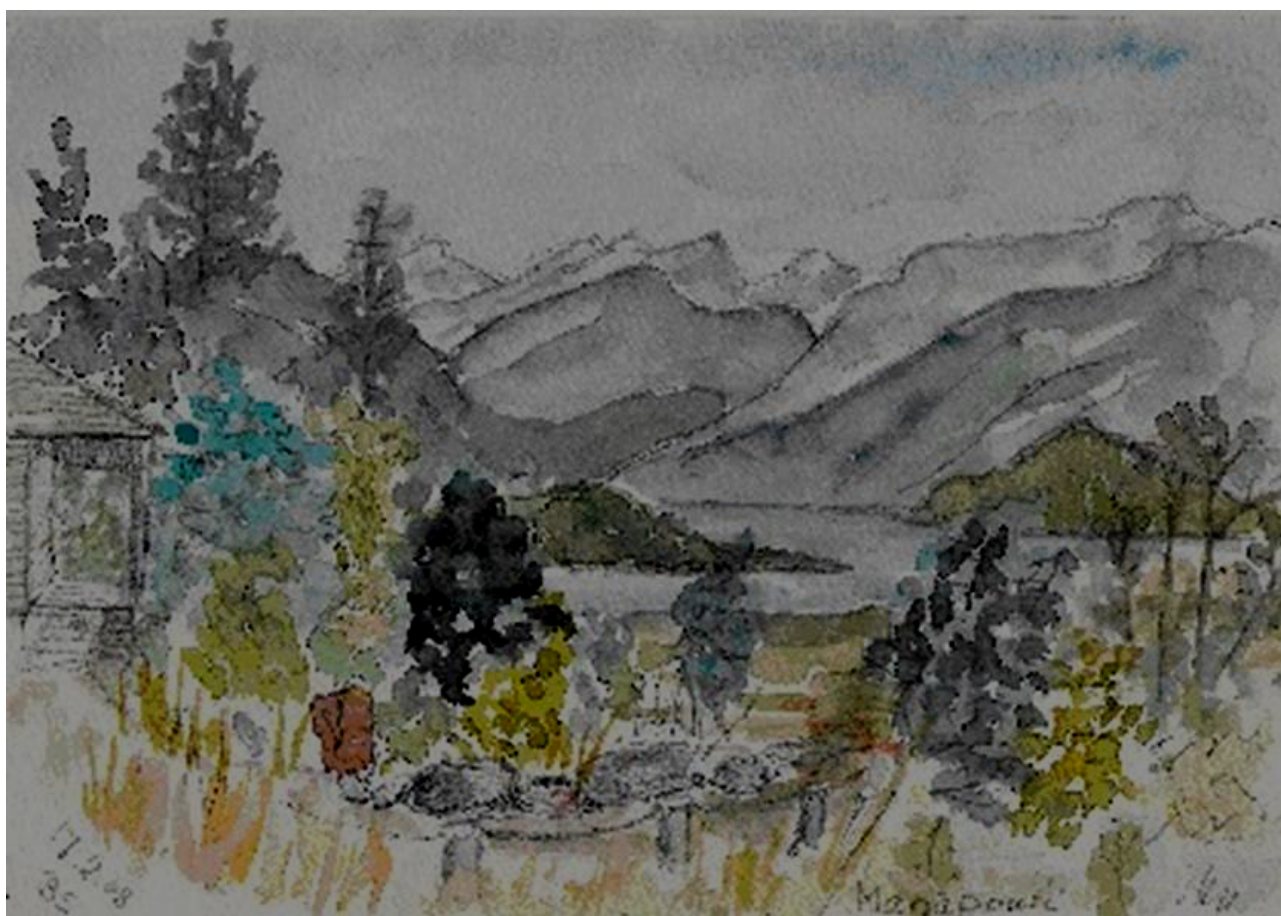


7. marts 2008, trykt i Samsø Posten.

Samsø Ro- & Kajakklub erobrede New Zealand

Torben Smith Sørensen, dav. pressesekretær for SRK.

(let ændret og udvidet udgave af oprindelig artikel, 10. marts 2021).



Akvarel, Bente Sørensen, 17. feb. 2008.

Samsø Ro- & Kajakklub kommer vidt omkring. Efter sidste sommers meget vellykkede kajaktur til Blekinges Skærgård fik nogle af medlemmerne af SRK smag for det udenlandske – og hvordan kommer man længst væk fra vor lille ø i den sureste vintertid? Svaret ligger i at trække en ret linje tværs gennem jordens centrum og ud på den anden side: Der ligger New Zealand – et land på størrelse med Italien, men

med en befolkning på kun 4 millioner. Langt de fleste bor i byerne, så der er virkelig god plads og megen varieret natur dernede. En kæmpeudgave af Samsø med en Nordø og en Sydø – men med vand i ”Kanhavekanalen” = Cook strædet.

Vi var 12 personer afsted i hele februar måned – meget professionelt ledet af flyvepladsleder Rune Balle, som kender New Zealand som sin egen bukselomme fra lange ophold og mange rejser. Det passede lige til, at vi alle kunne være i en Ford Transit, hvormed vi kørte fra det ene spændende sted til det andet. Vi brugte ikke megen tid i de store byer, men så meget desto mere i de landlige idyller. Man ser får overalt - der er vist ca. 10 får for hver newzealænder. De grønne bakker og sletter er hvidprikkede af disse dyr. Vi havde forestillet os, at regnen faldt så rigeligt, at der ville være nok af grønt græs, men dels er nedbøren meget ulige fordelt, dels har der været en del tørke i de senere år. Derfor ser man især på Sydøen mange selvkørende vandingsanlæg af form som en hel Lillebæltsbro, der beskriver cirkler med radius op til en kilometer. Vand er der jo nok af, det skal blot transporteres til de tørre egne øst for Sydalperne (Southern Alps). Hvis græsset bliver for tørt, får fårene ikke protein nok, og så begynder de at spise af røddeerne.

I øvrigt er landskaberne utroligt varierede. Fra bløde, grønne bakker til Sydalpernes utilnærmelige fjelde og indskårne fjorde, der minder om Norges. Fra store bjergområder med vidtstrakte heder til områder med svovlbrinte-boblende mudderpøle og alskens giftige og farverige kemikalier som svovl, arsenik og antimon-ilte afsat af de vulkanske gasser.

Vi kørte gennem vulkanområder, hvor der er små eller større udbrud hvert eneste år, til strande hvor man i 5-10 meters afstand kan stå og betragte søløver på størrelse med hvalrosser, som gaber og klør sig på maven. Et sted stod vi i mørkningen på en strand og så en flok vraltende pingviner komme i land for at fodre deres unger, der inde fra små huler peb af sult.

Albatrosser så vi ligge med deres ene unge (som bliver større end en tamgås på et vist stadium). Det var i albatroskolonien på Otaga halvøen. Desværre så vi dem ikke flyve ægtefællen var langt ude på havet for at fouragere. De har et vingefang på tre meter og svæver rundt om jordkuglen i vestenvindsbæltet dernede.

Skovene i New Zealand er rene eventyrverdener at bevæge sig ind i - især på Coromandel halvøen, hvortil vi kom kort efter ankomsten til Aukland. Der er store bregnetræer - næsten som palmer - eukalyptustræer, og i det hele taget en grøn frodighed, så man føler sig hensat til jordens urtid. Man går langs klukkende vandløb og bader i naturlige pools, hvor vandet fornyes af små vandfald. Nogle steder kan man bade i vulkanske "hot pools", hvor lugten af svovl er markant. Som landskaberne i "Ringenes Herre", som jo er optaget i New Zealand, men uden stressende kampe mellem "gode" og "onde".

Især omkring Roturoa på Nordøen er der stadig mange maorier, og der er fine museer, hvor man kan opleve deres særprægede kunst, deres danse, musik og tatoveringer. Det hele er dog lovligt overturistet, og de ved nok, hvad de skal have for at lære turisterne at række tunge og gnide næser (efter kaptajn Cooks beskrivelse!). Maorierne var Stillehavets vikinger. De indvandrede i 1300-tallet fra Tahiti i deres udliggerkanoer, så de var mindst lige så dygtige navigatører og sømænd, som vikingerne i Nordatlanten. Tænk på, hvor svært det må være at ramme de bittesmå øer i det store Stillehav!

Mange småbyer på Nordøen lignede det rene Dyrehavsbakken eller Klondyke med grimme huse og en skov af reklameskilte i alle farver og former. Landet har været udsat for ultraliberale regeringer i et par årtier. På den tyndtbefolkede Sydø var der mange kedelige Wild West byer med uinteressante huse langs få overdrevent brede veje.

Folk går tidligt i seng - nogle få går på bar i undertrøje og gummistøvler. Jeg tror aldrig, jeg har set så grim en by, som den sydligste, middelstore by Invercargill, som er præget af skotske, presbyterianske

entreprenører. Nå, i modsætning til Samsø er der plads nok i New Zealand, så man lægger hurtigt småbyerne bag sig og er atter ude i de grønne bakker og bjerge igen. Det skal retfærdigvis siges, at der på ind imellem findes byer, hvor turisterne flokkes, fordi de har forstået at bevare deres "historiske" bygninger. Samsø kunne lære meget af f.eks. Akaroa på Sydøen, hvor alle aktørerne synes at arbejde sammen om at plukke turisterne på en hyggelig og venlig måde.

Der blev naturligvis også roet i lejede kajaker rundt omkring. Som regel var det tomandskajakker. Det skulle vi lige øve os lidt i. For ægtefæller var det ren parterapi. Vi roede på tre forskellige søer med pragtfulde udsigter, på en flod og i en havbugt, hvor nogle var helt ude at snuse til Stillehavets langsomme åndedræt. Det var vel nok en afveksling fra Langør!

Overnatningen skete nogle gange i små hytter, andre gange i sovesale. De fleste steder havde en pragtfuld beliggenhed, som vi især kunne nyde, når vi boede der i to eller ligefrem tre nætter. Vi skiftedes til at lave aftensmaden, og den var af rigtig god kvalitet. Selvfølgelig gik vi også i byen og spiste engang imellem.

Turen sluttede med tre dage i Sydney & Canberra området i Australien. Sydney er en spændende og pulserende by med overraskelser på hvert gadehjørne. I en park hang mængder af kæmpeflagermus i træerne som mærkelige frugter. Gamle, historiske huse inde imellem moderne højhuse i glas og stål. Byen er meget præget af asiatisk indvandring. Der er meget mere at se end Utzons operabygning og den berømte støbejernsbro "Harbour Bridge". Kænguruer fik vi også set på en ekskursion i "Blue Mountains", og for et par stykker af os (Bente og Torben) på en vild køretur med Bentes nieces mand, australieren Guy Pardon, i firhjulstrækker på stejle grusveje i bushen omkring Canberra.

Mange australiere har efternavnet "Pardon", fordi de er efterkommere af dødsdømte fanger fra især London, der kunne vælge mellem at blive hængt eller at blive sendt i straffekoloni i Australien.

Kænguruer har hoveder og halse som dådyr, og de optager også den samme økologiske niche. De er mere "økologiske" end får, for de kan leve af tørt græs uden at spise rødderne, og deres kød smager som det fineste, fedtfattige oksekød. Mærkeligt så det ud, når de græssede med bagdelen højt i vejret, når de boksede eller kløede sig på maven med de små forben, eller når de hoppede afsted med en unge i pungen. En flok af dem kunne i øvrigt studeres lige i baghaven bag Søs' og Guys parcelhus i Canberra.

Nær Canberra så vi (stadig Bente og Torben) også "Deep Space Communication Center" med tilhørende rumfartsmuseum. Her tapper enorme paraboler store mængder af data ned fra over 40 forskellige rumprojekter, heriblandt data fra det (i 2008) stadig fungerende rumkøretøj på Mars. Det var også her, man i sluttresserne tog billederne ned af de første mænd på månen.

Vi blev endvidere vist rundt i Australiens flotte parlament i den administrative hovedstad Canberra, som ikke er en særlig stor by - nærmest en stor park med huse i. Udenfor parlamentet havde der i månedsvis været en teltlejr, hvor repræsentanter for Australiens urbefolkning ("aboriginals") protesterede mod deres dårlige forhold i det moderne Australien. I ca. 50.000 år boede de alene i dette store kontinent og opretholdt økosystemet intakt, men med kaptajn Cooks "opdagelse" af Australien ændredes alt for dem!

Vi var næsten for mætte af indtryk, da vi påbegyndte den lange, udmattende flyrejse hjem. En virkelig mindeværdig tur til en særpræget og gæstfri del af verden. Der bliver meget at fordøje i den kommende tid.